

ту галопъ. Сѣнчести алеи пълни съ калъ. Малко хора се срѣщатъ по пѣтя. Какво удоволствие пакъ на седло. Искahme да вървимъ презъ Слатина, ала нашиятъ водачъ ни насочи по правото шосе къмъ Кочериново. За Миларова всичко бѣше ново, никога не е билъ тукъ на западъ. На 10:30 ч. минахме край мѣстото, гдето се сливатъ Струма и Джерменъ. На срѣща Струмското дефиле отъ Кадинъ мостъ до Бобошево, било пълно, каже, съ срѣднєвѣкови паметници (Пастухъ). Бобошево съ червени стрѣхи, на длѣжъ и ширъ прѣснати махали. Червеникави зидове. По-долу на другия брѣгъ Пурaнoвo (?), зелени кории. Стрѣмна скала надъ Струма, ала не забелѣзахъ никакви развалини. Проходъ, гдето нашето шосе върви право надъ жѣлтитѣ води на Струма, тукъ вече широко и сега буйна. Тополи и високи ели около чифлицитѣ въ долината на Струма. По пѣтя видѣхме нѣколко селца, скрити въ лѣво въ долинитѣ къмъ Рила. На 11 ч. направихме четвъртъ часова почивка: Миларовъ „умираше отъ гладъ“, довършихме тона и сиренето, много сладкия дупнишки хлѣбъ и пихме конякъ. Надъ Кочериново, турската граница е на дѣсно. Панорама — сравнение съ ланската. По срѣдата великолепната, сега съвършено заснѣжена пирамида на Пиринъ планина, на гледъ по-висока отъ Рила, следъ това плоската Аризваница, а на лѣво Рила съ пролома, отъ кждето изтича Рила. Обяснявахъ на Миларова граничната линия. Малешевскитѣ и Пиянечкитѣ планини. А сега изгледъ долу. Голѣмото село Кочериново и около него най-хубава пролѣтна зеленина, четверожгълни правилни тютюнови ниви. Тукъ дърветата сж вече прецѣвтѣли, пълень югъ, топличко. Правителството, каже, получавало отъ Дупнишкия край отъ тютюнъ 20,000 фр. месечно. Спускаме се надолу къмъ Кочериново, гдето стигнахме на 11:40 ч. Пихме по едно кафе на верандата на кафенето, говорихме съ въоръжения пазачъ на единъ граниченъ чифликъ и съ селянитѣ. На моста при Бараково (видѣхъ го отъ горе) стоятъ 5 български стражари. Турцитѣ иматъ много по-силна стража. Цѣлата граница на Дупнишкия край отъ Рила до Бобошевско се пази отъ 24 стражари и милиция (въоръжена) отъ селата, на смѣна по една седмица. Турскитѣ постове сж съ по 40 души, обаче, войницитѣ не сж прѣснати между постоветѣ, та харамитѣ минаватъ между тѣхъ. Турцитѣ сж лошо хранени, ходятъ често да просятъ при българскитѣ постове, гдето е пълно съ хлѣбъ, сирене, агнешко месо, вино и т. н. Инакъ границата тукъ е спокойна. Въ Джумая имало, каже, 2 баталиона турска пехота. Видѣхме въ селото двама турци, дошли да продадатъ нѣкакви свои недвижимости, единиятъ отъ тѣхъ бѣше бѣлобродъ хубавъ (въ профилъ) старецъ, поздравиха ни съ почтително „теменахъ“. Има хубави женски типове въ селото: предъ кафенето чешма. Тукъ иматъ и училище, 80 деца ходѣли въ него. Царува очевидна живость и заможность.